

Jestem z Wami? Pierwsza Komunia Święta

Słowa Chrystusa skierowane do Apostołów są słowami skierowanymi do nas. *Oto ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.* Zbawiciel wypowiedział je przy wniebowstąpieniu, aby Apostołom dodać otuchy, złagodzić ich smutek związany z rozstaniem z Mistrzem. Ale nie były to słowa rzucone na wiatr, bo faktycznie Jezus pozostał z nami. Zadbał o to już wcześniej, zanim wstąpił do Ojca. Wiedząc, co się z nim stanie, w czasie Ostatniej Wieczerzy ustanawia Sakrament Eucharystii po to, abyśmy mieli świadomość Jego obecności nie tylko w myślach, ale przede wszystkim w sposób bardzo fizyczny.

Eucharystia jest realnym uobecnieniem Jezusa w naszym życiu. Jako ludzie wierzący potrzebujemy Jej tak, jak powietrza, chociaż niejednokrotnie nie potrafimy sobie tego uświadomić. A może nie chcemy. Bo jak wytłumaczyć sytuację, w której wielu ludzi wprawdzie przychodzi na Mszę, modli się i śpiewa, ale

nie przystępuje do stołu Eucharystycznego, bo są obarczeni grzechem ciężkim. Jest to najczęściej świadomy wybór, który rzutuje na całe życie chrześcijańskie. Bardzo często właśnie ci ludzie, którzy do Komunii przystępują raz czy dwa razy w roku, są jednocześnie tymi, u których pojawia się relatywizm eucharystyczny, polegający na coraz mniejszym przywiązaniu do Chrystusa w Eucharystii. A właśnie niezasłużona i totalna miłość Boga powinna nas zawsze mobilizować do umiłowania Eucharystii i pragnienia częstego przyjmowania chleba niebieskiego.

Dzisiaj w naszej parafii wielka uroczystość i radość. Dzieci z klasy III przystępują po raz pierwszy do Komunii Świętej. Warto, abyśmy wrócili do swojej pierwszej Komunii. To tego drżenia serca przed spotkaniem z Chrystusem, do pełnego napięcia oczekiwania na to, aby w końcu przyjąć Jezusa do serca, do radości, że odtąd można codziennie Go przyjmować. Domyślam się, że z czasem nam to spowszedniało, ale w końcu w Modlitwie Pańskiej modlimy się: *chleba naszego powszedniego*. Chrystus stał się dla nas Chlebem Powszednim, tym, który zaspokaja nasz duchowy głód.

Każde z tych dzieci, które przyjmuje Chrystusa dzisiaj do serca staje przed niezwykłą tajemnicą, przed którą stawaliśmy kiedyś my i przed którą staną kolejne pokolenia: jak to możliwe, że tak wielki, wszechmogący Bóg ukochał człowieka tak bardzo, że dał się zamknąć pod postacią kruchego chleba. Starajmy się je otoczyć modlitwą, aby ta radość z przyjęcia Chrystusa była w nich obecna całe życie. Módlmy się też za ich rodziców, aby nie zaniedbali tego wielkiego, pięknego daru, który stał się udziałem ich dzieci i starali się wspierać ich nie tylko słowem, ale przede wszystkim przykładem. Nie ma nic piękniejszego niż dzieci, które przystępują do Komunii ze swoimi rodzicami, modlą się z nimi i razem dążą do zbawienia.

Właśnie w tym jest obecny Jezus ? w swoim ciele Eucharystycznym i w swoim ciele mistycznym, jakim jest Kościół.

[wikary]